

MICHEL
BUSSI

NIKDY
NEZABUDNEM

Ljndeni

triler

Nikdy nezabudnem

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Michel Bussi

Nikdy nezabudnem – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

MICHEL
BUSSI

NIKDY
NEZABUDNEM

Ljndeni

Arthurovi... zajtra bude mať osemnásť!

*Stretli ste na kraji útesu krásne dievča?
Nepodávajte mu ruku!
Ľudia by si mohli myslieť, že ste ho sotili dole vy.*

Národné žandárstvo, územná jednotka
v oblasti Etretatu, Seine-Maritime,
13. júla 2014

Poručík Bertrand Donnadieu

Určené pánu Gérardovi Calmettovi, veliteľovi
Žandárskej jednotky na identifikáciu obetí
katastrof, Inštitút národného žandárstva pre
výskum trestnej činnosti, Rosny-sur-Bois.

Vážený pán riaditeľ,

v noci 12. júla 2014 okolo 2.45 proti prúdu spomenutého suchého údolia Etigues, tri kilometre západne od obce Yport, sa zrútila stena útesu, spolu 45000 kubických metrov. Takýto zosun pôdy nie je v týchto končinách zriedkavý.

Záchranári, ktorí sa dostavili na miesto asi za hodinu, mohli s istotou potvrdiť, že nehoda si nevyžiadala nijakú obeť.

Lenže, a to je dôvod môjho listu, hoci sa v sutinách nenašlo nijaké telo prípadného návštevníka týchto končín, záchranári objavili niečo zvláštne. Medzi blokmi horniny roztrúsenými na pláži sa nachádzali pozostatky troch kostier. Privolané žandárske posily neobjavili v blízkosti kostí nijaký odev ani osobné veci, ktoré by umožnili ich identifikáciu. Môžeme sa domnievať, že ide o jaskyniarov, ktorí uviazli v útese, krasový útvar horniny totiž často láka milovníkov podzemných výletov. No za posledné mesiace a roky nám nebolo ohlásené nijaké zmiznutie jaskyniarov. Kostrové pozostatky sú možno oveľa staršie, ale kým ich patrične neanalyzujeme, nemôžeme to potvrdiť.

Pre Vašu informáciu spresňujem, že kosti boli po zosuve roztrúsené na pláži asi na ploche štyridsiatic metrov. Departementálna brigáda pre spravodajstvo a súdne vyšetrovanie, poverená plukovníkom Bredinom, vykonala súpis jednotlivých častí kostier. Ich prvá analýza potvrdzuje naše zistenia: Kostí sa nenachádzajú v rovnakom stave rozkladu a teda, aj keď je to prekvapujúce, osoby zahynuli v dutinách úbočia v rôznych časových intervaloch, bezpochyby v odstupe niekoľkých rokov. Ani príčina smrti nám nie je známa: pri prehliadke kostí a lebiek sa neukázalo nijaké poranenie, ktoré by spôsobilo ich smrť.

Bez akéhokoľvek presvedčivého dôkazu alebo bodu, z ktorého by sme mohli vychádzať, nie je možné vydať sa po nejakej stope identifikácie

ante alebo *post mortem*. Zostávajú teda otvorené otázky: Kto sú tie tri osoby? Kedy zomreli? Aká bola príčina ich úmrtia?

Je samozrejmé, že nález vyvolal zvedavosť obyvateľov tejto oblasti, ktorí pred niekoľkými mesiacmi zažili istú neblahú udalosť, ktorá však *a priori* nemá nič spoločné s objavom pozostatkov tých neznámych osôb.

Preto si dovoľím, pán riaditeľ, aj keď si uvedomujem množstvo naliehavejších záležitostí, za ktoré ste zodpovedný, a útrapy rodín, ktoré čakajú príkaz na identifikáciu blízkych, čo zomreli nedávno, požiadať Vás, aby ste tento výnimočný prípad zaradili medzi prioritné, aby sa mohlo urýchlene začať s dôkladnou identifikáciou predmetných troch kostí.

Pozdravujem Vás, pán riaditeľ, s úctou
Poručík Bertrand Donnadieu
Národné žandárstvo, Územná jednotka
v oblasti Etretatu, Seine-Maritime

Pred piatimi mesiacmi, 19. februára 2014

„Dávaj si pozor, Jamal, na útese je tráva mokrá, môžeš sa pošmyknúť.“

André Jozwiak, majiteľ *Sirény*, si vzápätí svoje varovanie vyčítal. Mal na sebe trenčkot a stál pred dvermi svojho hotela – reštaurácie. Ortuť v teplomere zavesenom nad jedálnym lístkom sotva vystupovala nad modrú čiaru označujúcu nulu. Úplné bezvetrie. Zdalo sa, že veterník v tvare plachetnice, pripivnený na hrade fasády, v noci pokryl srieň.

André Jozwiak pozoroval, ako na pláži oproti svitá, a na autách zaparkovaných pred kasínom zbadal jemnú vrstvu námrazy, hľadel na oblé kamene tisnúce sa k sebe ako zimomravé vajcia, ktoré tu zanechal obrovský vták, na slnko s námahou sa predierajúce ponad more spoza nehybného útesu v Picardii sto kilometrov odtiaľ.

Jamal sa vzdaloval svižnými krokmi. André hľadel, ako prechádza okolo kasína a pokračuje hore po ulici Jean-Hélie. Hotelier si dúchol do dlaní, aby sa zohrial. O chvíľu bude podávať raňajky tým niekoľkým hosťom, ktorí sa rozhodli stráviť zimné prázdniny oproti kanálu La Manche. Spočiatku sa mu

zdalo čudné, že tento mladý postihnutý farebný chlapec každé ráno vyrazí na turistickú cestičku, jednu nohu má svalnatú a druhú, protézu z karbónu, upevnenú v teniske. Teraz pociťoval k tomu chlapcovi skutočnú nehu. V Jamalovom veku, keď nemal ešte tridsať, André každú nedeľu ráno urobil na bicykli na trase Yport-Yvetot-Yport sto kilometrov za tri hodiny celkom sám. A tak celkom chápal, že sa chalanovi z Paríža s takou nohou chce za prvých slnečných lúčov poťiť v údolí.

Jamalov tieň sa mihol na rohu schodiska stúpajúceho k útesom a vzápätí zmizol za kontajnermi pri kasíne. Majiteľ *Sirény* urobil zopár krokov a zapálil si winstonku. Nebol v Yporte jediný, kto sa rozhodol vzdorovať chladu, v diaľke na mokrom piesku sa črtali dve postavičky. Stará pani držala na nekonečne dlhej vôdzke malého smiešneho psa, sortu, ktorá by mohla fungovať aj na diaľkové ovládanie a takého domýšľavého, že hysterickým štekotom útočil na čajky. O dvesto metrov ďalej nehybne stál na brehu mora pomerne vysoký muž s rukami vo vreckách ošúchanej koženej hnedej vesty a provokačne hľadel na vlny, akoby chystal pomstu celému horizontu.

André vyplul ohorok a vrátil sa do hotela. Nechcel, aby ho uvideli zarasteného, ledabolo oblečeného a strapatého ako prehistorického muža vychádzajúceho z jaskyne, ktorú pani Cromagnonová opustila už dávno.

Jamal Salaoui sa s rytmickou pravidelnosťou driapal na najvyšší útes v Európe. Stodvadsať metrov. Za poslednými vilkami sa cesta zúžila na turistickú cestičku. Otvárala sa odtiaľ panoráma na Etretat vzdialený desať kilometrov. Jamal zbadal na konci pláže dve postavy, starú pani s malým psom a muža hľadiaceho na more. Vtom sa na útese zjavili tri čajky, pravdepodobne vyrušené prenikavým štekotom, skrížili mu cestu a potom odleteli o desať metrov vyššie.

Prvé, čo si Jamal všimol, len čo minul tabuľu označujúcu táborisko Le Rivage, bol červený šál. Visel na ohradení poľa, akoby signalizoval nebezpečenstvo. To si v prvej chvíli Jamal pomyslel.

Nebezpečenstvo.

Znamenie zosunu pôdy, záplavy, mŕtve zviera.

Myšlienku vzápätí zavrhol. Veď je to len šál, ktorý stratil nejaký okoloidúci, zakvačený o ostnatý drôt, kam ho zavial morský vietor.

Zaváhal, či má prerušiť rytmus behu, obracal hlavu smerom k povievajúcemu kusu látky a nechýbalo veľa, bol by pokračoval ďalej. Všetko by sa potom bolo zvrtilo iným smerom.

Jamal však spomalil a zastal.

Šál vyzeral nový. Svietil sýtočervenou farbou. Jamal sa ho dotkol a pozrel na značku.

Kašmír. Výrobca Burberry... Ten kúsok látky stál hotový majetok! Jamal pozorne sňal šál z ohrady a pomyslel si, že ho zanesie do *Sirény*. André Jozwiak pozná v Yporte každého, vedel by, keby ho niekto stratil. Inak si ho Jamal nechá. Pohladil látku a pokračoval v behu. Keď sa vráti domov, asi ho nebude nosiť na bežeckom odeve. Kašmír za päťsto frankov stojí za to, aby ho niekto odkráľoval! Isto však nájde v štvrti milé dievča, ktoré si ho rado ovinie okolo krku.

Pri bunkri po jeho pravici zo desať oviec obrátilo k nemu hlavy. Čakali, kým tráva vyschne, s rovnako neprítomným pohľadom ako makajúci hlupáci napoludnie pred mikrovlnkami.

Rovno za bunkrom zbadal Jamal dievča.

Okamžite odhadol vzdialenosť medzi ním a strminou. Ani nie meter! Dievča stálo na kraji kolmého, viac ako stometrového zrázu! Hlavou mu zavírali šialené myšlienky. Podvedome si uvedomil ďalšie hrozby, strmý zráz, srieň na tráve: to dievča, keď sa vydiapalo až sem, riskovalo väčšmi, ako keby stálo v najvyššom okne tridsaťposchodovej budovy.

„Slečna, ste v poriadku?“

Jamalove slová odleteli do prázdna. Nijaká odpoveď.

Jamal bol od dievčaťa asi na päťdesiat metrov.

Napriek poriadnemu chladu malo na sebe len voľné červené šaty roztrhnuté na dvoje, jeden zdrap povieval od pásu dole po stehnách, druhý upevnený na krku odhaľoval oblúček podprsienky červenej farby.

Dievčina sa drkotala od zimy.

Krásavica. No Jamal v nej v tej chvíli nevidel nič erotické. Prekvapovala, dojímala, vzbudzovala sústrasť, ale nijaká sexuálna príťažlivosť. Keď si na to neskôr spomínal, aby pochopil, najlepším prirovnaním bolo rozšklbané umelecké dielo. Svätokrádež, neospravedlniteľné pohrdanie krásou.

„Slečna, ste v poriadku?“

Obrátila sa k nemu. Podišiel bližšie. Tráva mu siahala do pol lýtok a myslou mu bleslo, či si dievča všimlo protézu na ľavej nohe. Teraz stál oproti nemu. Desať metrov. Dievča cúvlo k priepasti chrbtom do prázdna.

Asi plakala, ale studnička už vyschla. Šminky na tvári sa jej roztiekli aj uschli. Jamal len ťažko ovládal protichodné myšlienky, ktoré mu bežali hlavou.

Nebezpečenstvo.

Súrna pomoc.

A najmä emócie. Pocit, čo ho zaplavil. V živote nevidel takú krásnu ženu. Navždy sa mu vryje do pamäti dokonale oválna tvár olemovaná kaskádou čiernych vlasov, uhľovo-čierne oči, belostná pokožka, výrazne klenuté obočie a pery ako zranenie spôsobené prstom namočeným do krvi a potu. Neskôr sa pokúšal zistiť, či tento dojem vyvolalo prevrpenie, nečakaná situácia, zúfalstvo neznámej, nutkanie podať jej ruku, ale odpoveď nenašiel.

„Slečna...“

Jamal vystrel ruku.

„Nepribližujte sa,“ povedalo dievča.

Bola to skôr prosba ako príkaz. V zreničkách uhľovočier-
nych očí akoby pohasli plamienky.

„Dobre, dobre,“ zajachtal Jamal. „V poriadku. Nehýbte sa,
máme čas.“

Jamal zablúdil očami po necudnom oblečení. Predstavil si,
že dievča vyšlo z kasína o sto metrov nižšie. Večer sa hala Sea
View menila na diskotéku.

Odchod z baru, ktorý sa skončil zle? Vysoké, štíhle sexy
dievča iste vzbudilo žiadostivosť. Krčmy boli plné chalanov,
ktorí tam prišli, len aby pokukávali po kráskach večera.

Jamal čo najpokojnejším hlasom povedal: „Pomaly podí-
dem bližšie a podám vám ruku.“

Dievča po prvý raz sklonilo oči a pohľad jej na chvíľu
utkvел na protéze. Nedokázala skryť prekvapenie, ale vzápä-
tí sa ovládla.

„Ak spravíte čo len krok, skočím...“

„Ok, ok, nehýbem sa...“

Jamal zmeravel, ba priam ani nedýchal. Iba oči sledova-
li dievča, ktoré sa zjavilo nevedno odkiaľ na desať krokov od
neho, a oranžové svitanie ďaleko na horizonte.

Opití chalani, ktorí si pasú oči pri pohľade na vlnenie bo-
kov kráľovnej parketu, pomyslel si Jamal. A medzi nimi jeden
chorý, možno aj viacerí, dostatočne zvrátení, aby dievča pri
odchode sledovali. Zahnali do úzkych. Znásilnili.

„Nieкто... nieкто vám ublížil?“

Oči ako uhlíky zaplavili ľadové slzy.

„Vy... to vy nemôžete pochopiť. Chodte si svojou cestou.
Odíďte! Rýchlo!“

Nápad...

Jamal ju objal okolo krku. Pomaly. Nie však dosť silno.
Dievča cúvlo, jednou nohou už nad priepasťou.

Jamal znehybnel. To dievča bolo ako vystrašené vrabča
ulapené do dlane. Vtáča, čo vypadlo z hniezda, neschopné
letu.

„Slečna, ani sa nepohnem. Len vám podám šál. Držím ho za opačný koniec. Chyťte sa ho. A sama sa rozhodnite.“

Dievčina v momente prekvapenia zaváhala. Jamal to využil a hodil jej koniec kašmírového šálu. Od mladšej samovrahyne ho delili sotva dva metre.

Šál jej padol k nohám.

Opatrne sa nahla, ostýchavo si privinula zdrap šiat na odhalené prsia, narovnala sa a šál, ktorý jej ponúkol Jamal, držala v ruke.

„Pomaly,“ riekol Jamal. „Potiahnem látku a oviniem si ju okolo rúk. Pritiahnem vás k sebe asi tak na dva metre, len dva metre od priepasti.“

Dievčina silnejšie zovrela látku.

Jamal to pochopil tak, že vyhral, že spravil, čo bolo treba, šál hodil ako námorník hádže topiacemu sa záchranný pás a pomaly, centimeter po centimetri ho opatrne, aby nepretrhol lano, vyťahuje na hladinu.

„Pomaličky,“ opakoval. „Podťe ku mne.“

Na sekundu si pomyslel, že stretol najkrajšie dievča na svete a práve mu zachraňuje život.

Ten kratučký moment stačil, že sa nesústredil.

Dievča náhle potiahlo za šál. Jamal očakával reakciu, ale nie takúto. Prudké rýchle myknutie.

Šál sa mu vykĺzol z ruky.

Čo bolo ďalej, netrvalo ani sekundu.

Na pohľad dievčaťa nikdy nezabudne, bol to pohľad spoza okna odchádzajúceho vlaku. Osudový pohľad.

„Niéééé!“ zareval Jamal.

Posledné, čo uvidel, bol červený kašmírový šál povievajúci v prstoch dievčaťa. Vzápätí zmizlo v prázdnote.

Jamalov život tiež, len o tom ešte nevedel.

I

Vyšetovanie

Denník Jamala Salaouiho

Nikdy som nemal šancu.

Šťastena sa vždy obrátila na inú stranu, nikdy nie na tú moju a ja som považoval svoj život za obrovský komplot okolností, ktoré sa spojili proti mne. Na ich čele bol nejaký vodca, čosi ako sadistický profesor, ktorý si zasadol na najslabšieho v triede. A ostatní, natešení, že údery nedopadajú na nich, sa stali horlivými učiteľmi. S odstupom. Aby to nedopadlo náhodou aj na nich. Akoby smola bola nákazlivá.

A neskôr za tie roky som pochopil.

Je to len ilúzia.

V živote sa vám nepripletie do cesty nejaké zlomyseľné božstvo ani profák, ktorý si vás vyberie ako obeťného baránka.

Bohovia a profesori na vás kašlú. Pre nich neexistujete.

Ste celkom sám.

Aby minca jedného dňa dopadla na tú správnu stranu, treba len hrať, stále, vytrvalo, začínať znova a znova.

Nevzdávať sa.

Je to len otázka pravdepodobnosti. A vlastne aj šťastia.

Volám sa Jamal.

Jamal Salaoui.

Ani to meno neprináša šťastie.

Ibaže by...

Ak ste si všimli, mám rovnaké meno ako Jamal Malik, chlapec z *Milionára z chatrče*. A to nie je jediné, čo máme spoločné. Obaja sme moslimovia v krajine, ktoré nie je moslimská, a je nám to vlastne jedno. On vyrástol v Dharavi, slume v Bombaji, ja v gete pre prisťahovalcov so štyritisíc bytmi v La Courneuve. Nevie, či sa to dá porovnať. A po fyzickej stránke už vôbec nie. On s tými odstávajúcimi ušami a výzorom bojazlivého vrabca nie je nijaký fešák. Ani ja. A čo je horšie, ja mám iba jednu nohu, vlastne jednu a pol, tá druhá sa končí pri kolene a pokračuje ako protéza z umelej hmoty farby kože. Porozprávam vám o tom inokedy.

Minca opäť raz padla na nesprávnu stranu.

To spoločné sa nachádzalo rovno predou mnou. Jamal Malik síce vyhral milión rupií, ale hlavnou výhrou bola Latika, jeho láska, krásna ako deň, hlavne na konci so žltým závojom, keď ju znova našiel na stanici v Bombaji. Ona bola jeho jackpot.

A to isté ja.

Som v spoločnosti neuveriteľne príťažlivého dievčaťa. Práve si oblieklo modré šaty s kvetmi tulipánov. Pod hodvábom dekoltu tancujú prsia, na ktoré sa smiem dívať, koľko sa mi len žiada. Ako by som to povedal, aby ste ma pochopili? Ona je mojím ideálom ženy, akoby ma tisíce nocí zvädzala v snoch, až sa jedného dňa zjavila predou mnou.

Večeriam s ňou.

U nej.

Svetlo plameňov kozuba pohľadza belostnú pokožku jej tváre. Pijeme šampanské. Piper-Heidsieck, ročník 2005. Za niekoľko hodín sa budeme milovať, možno aj pred koncom večere.

Budeme sa milovať aspoň jednu noc.

Možno viac.

A možno aj po ďalšie noci môjho života, ako sen, čo ráno nezmizne, bude ma sprevádzať v sprche, potom v mizernom výťahu poslednej bytovky, ktorú ešte nezlikvidovali, až na zastávku trasy B Courneuve-Aubervilliers.

Usmeje sa na mňa. Pohár šampanského si ponesie k ústam a ja si predstavujem, ako sa bublinky kľžu do jej tela a žiaria. Pritisnem svoje ústa na jej. Vlhké Piper-Heideseckom a s chuťou osviežujúceho cukríka.

Uprednostnila intimitu domu pred šik reštauráciou neďaleko. Možno sa hanbila ukázať pri stole s hendikepovaným Arabom, ktorý si vyšiel s najkrajším dievčaťom v kraji. Chápem ju, hoci na ich úbohú žiarlivosť kašlem. Túto chvíľu si zaslúžim viac ako hocičo iné. Stavil som na to všetko. Zakaždým, keď minca padla na nesprávnu stranu, hral som znova. Nikdy som nestratil nádej.

Vyhral som.

Toto dievča som stretol po prvý raz pred šiestimi dňami na tom najnevhodnejšom mieste pre vílu. Yporte.

Za tých šesť dní som niekoľkokrát takmer zomrel.

Som nažive.

Za tých šesť dní ma obvinili z vraždy. Z viacero vražd. Tých najodpornejších. Skoro som tomu sám uveril.

Som nevinný.

Prenasledovali ma. Súdili. Odsúdili.

Vidíte, aj vy len ťažko uveríte fantazírovaniu úbohému postihnutého frankoaraba. Zázrak sa vám bude zdať neuveriteľný, verzia polišov oveľa priateľnejšia. Uvidíte, aj vy budete pochybovať. Až do konca.

Vrátite sa na začiatok tohto príbehu, znova si prečítate tieto riadky a pomyslite si, že som blázon, že som vám nastražil pascu alebo si všetko len vymyslel.

Ja som si však nič nevymyslel. Nie som ani blázon. Nie je

ani nijaká pasca. Prosím vás len o jedno, dôverujte mi. Až do konca.

Uvidíte, že všetko sa dobre skončí.

Je 24. februára 2014. Všetko sa začalo pred desiatimi dňami v piatok večer, keď sa decká z Liečebného ústavu Saint-Antoine vracajú domov.

2

Dôverovať mi až do konca?

Na tri budovy z červených tehál Liečebného ústavu Saint-Antoine v Bagnolet, na trojhektárový park a na biele sochy slávnych ľudí, dobrodincov a zabudnutých donátorov minulých storočí sa nečakane spustil studený dážď. Vzápätí desiatky postáv, čo sa rozbehli pred ním ukryť, vzbudili dojem, že lejak oživil sochy. Lekári, ošetrovatelia, sanitári v bielych odevoch sa utekali schovať ako prízraky, obávajúce sa, že im zmokne rubáš.

Niektorí našli útočisko pod portálom, ďalší v asi dvadsiatke áut, dodávok a mikrobusev zaparkovaných za sebou na štrkovej aleji, s otvorenými dverami a deckami natlačenými vo vnútri.

Ako každý piatok, tí z pubertiakov, ktorí boli dostatočne samostatní, odchádzali na víkend k svojim rodinám. A tento piatok to boli navyše aj dva týždne prázdnin.

Aj ja som sa ako ostatní bežal schovať pred dažďom, najskôr som však šupol Grégoira dozadu do Reanulta Scénic a kreslo na kolieskach nechal napospas lejaku. Preletel som zrakom smerom k sanitke, ktorej výstražné svetlá prečesávali dážď, hľadajúc Ophélie, potom som vošiel do miestnosti pre ošetrojúci personál.

Vyzeralo to tam ako po túre na bežkách. Kolegovia z ústavu Saint-Antoine, takmer výlučne ženy, ošetrovatelky, vychovávateľky a psychoterapeutky, stuhnutými prstami objímali šálky s kávou alebo čajom. Niektoré sa na mňa ani nepozreli, iné skĺzli po mne pohľadom a Sarah a Fanny, najmladšie učiteľky, sa na mňa usmiali. Nicole, šéfka psychošov, ako vždy uprela pohľad na moju meravú nohu. Väčšina dievčat v liečebni ma mala celkom rada, záležalo na ich veku, citovej výbave a profesionálnom povedomí. Matky Terezy väčšmi ako Marylinky.

Šéf pomocného personálu, chumaj Jerôme Pinelli, vošiel dnu hneď po mne. Prebehol očami po prítomných a potom fľochol po mne pohľadom policajta.

„Nakladajú Ophélie. Dúfam, že si na seba hrdý.“

Ani veľmi nie.

Predstavil som si hučiaci maják sanitky na dvore. Ophélie, ako ziape, aby jej dali pokoj. Niekoľko sekúnd som sa pokúšal nájsť zopár slov na vysvetlenie či ospravedlnenie. Márne som čakal od ostatných v miestnosti pomoc. Nikto. Dievčatá sklonili hlavy.

„Vybavíme to po prázdninách,“ dodal Pinelli.

Na listinu katanov, ktorí si každý deň musia nájsť nejakú obeť, zvrhlíkov a sadistických profákov, treba pridať aj malých šéfov fašistov ako Jerôme Pinelli. Päťdesiattri rokov. Riaditeľ personalistiky. Za ani nie šesť mesiacov zodpovedný za jedno cudzoložstvo, dve depresie a tri prepustenia.

Postavil sa pred veľký plagát s Mont Blancom, ktorý som zavesil v miestnosti pre personál. Meter krát dva metre. Celý horský hrebeň. Mont Blanc, Mont Maudit, Aiguille du Midi, Dent du Géant, Aiguille Verte.

„Kurva,“ zahrešil Pinelli, „tí dospievajúci debili mi chýbať nebudú. Basta... Za dve hodiny budem v Courchevel...“

Pootočil sa, aby ho ženské publikum mohlo obdivovať

z profilu, postavil sa mi zoči-voči a neskrývane uprel pohľad na moju protézu.

„A čo ty? Ideš lyžovať, Salaoui? To je cool, nie? S tou protézou ti stačí jedna lyža, však?“

Vybuchol do smiechu. Vratký terén... Ošetrovatelia zaváhali, či sa pridať. Marylinky sa zachichotali, matky Terezy sa ticho pohoršovali.

Pinelli nestihol nič dodať či okoreniť, lebo mu vo vrecku zazneli prvé tóny *I gotta feeling*. S hundraním vytiahol mobil, nenáhľivo opustil miestnosť, predtým si ma však naposledy premeral.

„Po prázdninách si to vybavíme, Salaoui. Dievča je maloleté, nemôžem ňu stále kryť.“

Chumaj!

V tej chvíli vošiel Ibu a zabuchol za ním dvere.

Ibu bol môj jediný skutočný spojenec. V liečebni fungoval ako nosič bezvládných, obliekal zvieracie kazajky a urovnával spory, keď sa mladí pustili do bitky. Občas mi pomáhal aj s údržbou. Postaviť lešenie alebo premiestniť nábytok, vymeniť koleso na Jumperi. Ibu bol hromotník vystrúhaný z dreva baobabu. Typ Omar Sy. Krásny, cool, vtipný, obdivovali ho Marilinky aj matky Terezy. Športovec.

Ťapol mi rukou do dlane.

„Počul som toho debila a jeho drísty o lyžovaní. Vážne, Jam, odchádzaš na dovolenku?“

Obrátil sa k plagátu s pohorím Álp zavesenému na stene. Zahľadel sa na večný sneh ľadovcov.

„Do Yportu. Dokonca vďaka tebe!“

„Yport? Skvelé! Sú tam trate?“

„Je to normandská dedina, starý môj. Neďaleko Etretatu. Tisíc metrov výškového rozdielu na desať kilometrov. Žiadny sneh ani lyžiarske vleky...“

Ibu zapískal, nekomentoval, potom sa obrátil na ženské poslucháčstvo.

„Ten tajnostkár Jamal vám nepovedal, že je vrcholový športovec! A predstavte si, že ten tvrdohlavec sa odmieta zúčastňovať paralympijských disciplín, ktoré by ústavu Saint-Antoine priniesli slávu, uznanie a medaily, ale vzal si do hlavy, že bude prvý, kto s jednou nohou zvládne ultramaratón Mont Blanc...“

Zraky dievčat sa okamžite upreli na mňa. Ibu, pozorný kamoš, ešte pritvrdil.

„Sú to najťažšie preteky na svete. Malý o tom vôbec nepochybuje, však?“

Dievčatá sa dívali raz na mňa, potom na bielo-modrý pláť. Aj ja som sa zahľadel na výšku viac ako tritisíc metrov. Mer de Glace. Vallorcine. Lanovka na Aiguille du Midi. Ultramaratón Mont Blanc predstavoval trasu stošesťdesiatosem kilometrov, výškový rozdiel deväťtisícšesťsto metrov, štyridsaťšesť hodín behu... Na jednej nohe. Som vôbec takého výkonu schopný? Siahnuť až na dno svojich síl, zabudnúť na bolesť? Ošetrovatelky už so mnou súcitili, v očiach sa im zjavili slzy. Očervenel som ako panna. Očami som blúdil po neviditeľných detailoch, stene s bielou špinavou omietkou, plesni a hrdzi na strope.

„Jam je navyše slobodný,“ pokračoval Ibu. „Nenájde sa jedna, čo by šla s ním? Yport, doriti!“

Žmurkol smerom ku mne. Bol som v strehu.

„Tak čo, dievčatá...“ naliehal. „Nenájde sa jedna dobrovoľníčka!? Týždeň snov v spoločnosti olympijského šampióna.“

Ďakujem, Ibu. Vystrelil som ako na tréningu.

„Dost žartov, dievčatá. Idem na to.“

3

Až kým zabudnem na bolesť?

Mŕtvola pri mojich nohách ležala na podstielke z oblých kameňov.

Pod hlavu jej pomaly stekala krv a vytvárala stuhu červeného hodvábu ťahaného neviditeľnou rukou, šarlátovú vlnu stekajúcu v miernom sklone k moru.

Neznáma aj ako mŕtva bola neuveriteľne krásna. Uhľovo-čierne vlasy splývali na bielu meravú tvár ako chaluhy zachytené na kameni vyhladenom prílivmi. Telo dievčiny bolo už len kúskom zosunutého úbočia, ktoré more vytvaruje, aby naveky splynulo s okolím.

Odvrátil som oči od tela a pohľadom som sa vyštveral hore po vápencovej stene. Týčila sa rovno predou mnou. Odkedy som sa pred troma dňami ubytoval v Yporte, nevzbudzovali vo mne tieto útesy taký impozantný dojem. Z trávnik, ktorý som tušil navrchu, splývali pruhy hliny ako stopy hrdze, vlhkosti a špiny. Mal som pocit, že sa nachádzam zoči-voči obrovskému múru, ktorý bohovia stvorili na uväznenie ľudí. Ak sa pokúsia uniknúť, preskočiť ho, prídu o život.

Pozrel som na hodinky.

8 hodín 28 minút.

Odkedy som vyšiel zo *Sirény* na každodenný tréning, neuplynula ani štvrťhodinka. Spomenul som si na šéfove rady.

Dávaj si pozor, Jamal, na útese je tráva mokrá, môžeš sa pošmyknúť.

A potom na červený šál zachytený na ohrade, na ovce, na bunker... Predstavy sa valili. Neodbytné. Znova som videl dievča na kraji priepasti, jeho roztrhané šaty, posledné slová. „Nepribližujte sa. Nemôžete to pochopiť“, nekonečné zúfalstvo v jej pohľade, skôr ako sa prepadla do prázdna, šál Burberry, ktorý som jej podal, pevne stískajú v hrsti.

Srdce mi stále bilo závratnou rýchlosťou po šialenom behu hneď po jej skoku dole na pláž, akoby som tam dokázal dobehnúť skôr a zachytiť ju do náručia. Zachrániť.

Smiešne.

„Videl som, ako spadla,“ zašomral hlboký hlas za mojím chrbtom.

Bol to chlapík v hnedej koženej veste. Približoval sa k telu pomaly, šúchajúc nohami po pláži, akoby ho táto nepríjemnosť strašne otravovala.

„Počul som, ako kričíte,“ pokračoval rovnakým unaveným hlasom. „Obrátil som sa a uvidel som dievča padať ako kameň.“

Tvár sa mu skrivila do znechutenej grimasy na znak, že priamo videl, ako telo po náraze znehybnelo. Nemýlil sa, keď dievča spadlo, zakričal som zo všetkých síl. Museli to počuť v celom Yporte.

„Ona nespadla,“ spresnil som. „Ona skočila.“

Muž na to nepovedal nič. Pochopil aspoň, aký je v tom rozdiel?

„Úbohé dievča!“ povedala stará pani po mojej pravici.

Bola tretí svedok drámy. Neskôr som sa dozvedel, že sa

volá Denise. Denise Joubainová. Aj ona, ako ten muž v hnedej veste, bola na pláži pred mnou, ale vzdialená od miesta pádu viac ako sto metrov. Po svojom besnom šprinte som dobehol k telu niekoľko sekúnd pred nimi. Denise vytrčali z gumených číziem žlté podkolenky siahajúce po odev z hrubého plátna, na ktorom mala sivý kabát. Na rukách držala psíčka ši-cu, oblečeného do béžového svetříka s červenými pruhmi, ktorý mi pripomínal postavičky z albumu *Kde je Charlie?*

„Tichučko, Arnold,“ zašepkala mu do ucha a potom dodala: „Aká pekná dievčina... Ste si naozaj istý, že skočila sama?“

Otázka Denise sa mi zdala hlúpa.

Jasné, že skočila sama.

Vzápätí som si uvedomil, že som jediný svedok samovraždy. Tí dvaja sa prechádzali pri mori a obrátili hlavy k útesu až po mojom výkriku.

Čo chce Denise naznačiť? Že šlo o nehodu?

Znova som si vybavil nekonečné zúfalstvo zračiace sa na anjelskej tvári chvíľu pred strašným skokom.

„Som si istý!“ odvetil som. „Tam hore neďaleko bunkra som sa jej prihovoral. Pokúšal som sa ju presvedčiť, aby sa spamätala...“

Denise Joubainová na mňa uprela inkvizitorský pohľad, akoby moja pleť, môj prízvuk a moja nehybná noha boli pre ňu dostatočné dôvody na nedôveru.

Čo si asi myslela? Že nešlo o nehodu? Že ju niekto posotil?

Nechtiac som znova obrátil hlavu, pozrel na vrchol útesu a pokračoval som, akoby som sa chcel ospravedlňovať.

„Zbehlo sa to veľmi rýchlo. Priblížil som sa k nej, ako sa len dalo. Pokúsil som sa jej podať ruku. Hodiť jej...“

Slová sa mi zrazu zadrhli v krku.

Len teraz som si všimol na tele ležiacom meter odo mňa jeden detail. Surrealistický detail...

To nie je možné!

Obrazy drámy sa mi premietali znova a znova.

Zúfalý pohľad krásnej samovrahyne.
Šál Burberry, ktorý povieval v jej ruke.
Prázdny horizont.
Dočerta! Niečo mi uniklo.
Oči som nespúšťal z červenej látky pri mojich nohách...
Malo by byť nejaké rozumné vysvetlenie...
Malo...

„Treba niečo urobiť!“

Obrátil som sa. Denise niečo vravela. Chvíľku som sa pýtal sám seba, či to vraví mne, alebo psíkovi, ktorého si pritis-kala na hrud’.

„Má pravdu,“ pridal sa muž v koženej veste. „Treba zavolať polišov...“

Mal hlas fajčiara. Okrem ošúchanej vesty mal na hlave zelenú čiapku, schovávajúcu jeho riedke dlhé vlasy, a uši mu sčerveneli od chladu. Podvedome som ho zaradil medzi rozvedených alebo nezamestnaných. Minimálne dostatočne frustrovaného, aby sa túžil teraz a tu vyvršiť na niekom, kto mu nedokáže odporovať. V tej chvíli som si spomenul na Lanoela, depresívneho profesora matematiky, ktorého sme mali v kvinte na lýceu Jean-Vilar a ktorého celé generácie žiakov prezývali *Atarax*. A tak som aj ja tohto chlapa z pláže nazval *Atarax*. Až neskôr som sa dozvedel, že sa volá Christian Le Medef. Netušil som, že ho na druhý deň stretnem na tejto pláži znova a poskytnie mi informácie, ktoré z nás dvoch spravia spoluvinníkov spojených rovnakou paranojou.

Arnold v náručí svojej panej zaštekala.

Zavolať policajtov?

Dlaň pravej ruky mi striaslo, akoby sa jej dotkol zákerný had a uvoľnil z nej kašmírový šál. Oči ma neposlúchali a opäť sa upreli na kúsok červenej látky predomnou. Denise a *Atarax* sa na mňa akosi zvláštne dívali, asi som nevyzeral veľmi v pohode.

Alebo čakali, že preberiem iniciatívu....

Zavolať policajtov?

Konečne som pochopil, že ani jeden z nich nemá mobil. Vytiahol som svoj iPhone a vyťukal číslo 17.

„Žandárska stanica vo Fécampe,“ ozval sa za pár sekúnd mužský hlas.

Vysvetlil som, čo sa stalo. Samovražda. Miesto. Áno, dievča bolo bez pochybností mŕtve po páde z výšky stodvadsať metrov na obliaky na pláži. Jeden svedok ho videl skočiť, dvaja ďalší, ako dopadlo na kamene.

Na druhej strane linky si všetko zapisovali. Požiadali ma, aby som znova spresnil miesto, a zavesili.

Usmial som sa na Denise a Ataraxa.

„Žandári budú na mieste asi za desať minút.“

Len pokývali hlavou. Ticho hodnú chvíľu prerušoval len štrkot kamienkov, ktoré posúvali vlny. Atarax sa takmer pri každej novej vlne pozrel na hodinky. Pri pozornejšom pohľade sa zdalo, že ho mŕtve dievča pri jeho nohách v skutočnosti netrápi, skôr ho to otravuje, ako keď havária pred vami spôsobí obrovskú zápchu a človeka prekvapí, že má menšiu starosť o ľudí, čo uviazli vo vraku, ako o narastajúce meškanie. Hoci Atarax nevyzeral veľmi zaneprázdnený, keď sa o ôsmej ráno len tak potuloval po pláži...

Denisa zrazu pustila Arnolda na zem. Ši-cu sa schoval paničke pod nohy a ona ma chytila za plece.

„Tí poliši stále nechodia! Požičaj mi svoju bundu, chlapče.“

Nepochopil som hneď, čo chce. Aby som sa vyzliekol? Bolo sotva päť stupňov... Denise veliteľsky zopakovala:

„Daj mi svoju džogingovú bundu!“

Moju džogingovú bundu? Aha, tak sa teda volá moja nepremokavá zateplená bunda North Face Wind Wall?

Viac som nepremýšľal a počúvol som. Denise sa zohla k mŕtvole a prikryla tvár a vrchnú časť tela mojím plášťom.

Nábožnosť? Poverčivosť? Aby ušetrila úbohého Arnolda nejakej traumy?

Na tom nezáležalo, v podstate som jej za to ďakoval.

Skôr ako Denise rozprestrela improvizovaný rubáš, posledný raz som pozrel na šál. V hlave mi zunel neodbytný hlas:

Ako je to možné?

Už celé minúty som myslel iba na to. Znova sa mi, sekunda po sekunde, odvíjali udalosti od rána a ja som nenachádzal nijaké logické vysvetlenie.

Mŕtve dievča ležiace na oblých kameňoch pláže malo okolo krku červený šál Burberry.

4

Ako je to možné?

Do obnažených ramien sa mi zahrýzal chlad. Slnko, ktoré sa kratučko zjavilo za strminou Fécampu, akoby znova zapadlo za kučeravé oblaky. Poskakoval som na mieste, aby som sa zahrial. Teplota sa asi opäť blížila k nule, ale ja som nemohol ležiace dievča požiadať, aby mi vrátilo bundu. Napokon, policajti tu budú čo nevidieť, veď som ich zavolať pred dobrými desiatimi minútami. Všetci traja sme mlčali. Nad hlavami nám škriekali čajky.

Arnold, ktorého mala panička na tenkej koženej vôdzke, si sadol a díval sa, ako letia so strachom aj istým prekvapením. Strach a prekvapenie.

Tváril som sa asi rovnako hlúpo ako ten pes.

Mŕtve dievča ležiace na oblých kameňoch pláže malo okolo krku červený šál Burberry.

Hlavou mi vírili myšlienky, pátral som po nejakom rozumnom vysvetlení. Len jedným som si bol istý, dievča mi vytrhlo látku z rúk a vzápätí sa vrhlo do prázdna.

Skúmavo som hľadel na prázdnu hrádzu, opustené parko-

visko pred kasínom, zo tridsať plážových kabín, v zime opustených. A na obzore stále nijaký policajt.

Kto mohol mŕtvole obkrútiť šál okolo krku? Prišiel som k telu pod zrázom ako prvý. V okolí okrem Denise a Ataraxa nebol nikto, ale obaja sa nachádzali dosť ďaleko od miesta dopadu. Bolo nemožné, aby sa jeden či druhý stihol behom od tela vzdialiť a vzápäť sa pomalým krokom bez známky zadýchania vrátiť. A prečo by to vôbec robili?

Nedávalo to nijaký zmysel.

Kto iný teda?

Nikto! Nikto na tejto obrovskej puste pláži sa nemohol priblížiť k mŕtvole tak, aby ho Denise alebo Atarax nezbadali. Videli padať dievča z útesu a potom, nespúšťajúc telo z očí, zamierili rovno k nemu...

Striaslo ma. Chlad. Úzkosť. Strach. Musím uvažovať rozumne a vylúčiť všetko nemožné. Ostávala len jediná možnosť: dievča si pri páde z útesu omotalo šál okolo krku samo!

Šialená predstava...

Nenúkalo sa však nijaké iné riešenie. Odhadoval som výšku útesu a uvažoval som, za aký čas mohlo telo zhora spadnúť. Niekoľko sekúnd. Tri, možno štyri. Dosť na omotanie kúska látky.

Technicky istotne možné.

Technicky...

Ako však počas závratného pádu, s rukami mávajúcimi v prázdnote a pri vetre, ktorý bičuje tvár...

Sledoval som čajku, ako sa navzdor váhe tela vznáša medzi oblohou a útesom.

Aby sa také niečo podarilo, musel by to byť vopred dobre premyslený plán, bezchybné rozhodnutie, pohyby zopakované tisíc ráz na istotu. Sústredenie sa na jediný cieľ, obkrútiť si ten prekliaty šál okolo krku pred smrťou za menej ako štyri sekundy, než sa zrúti dole...

Ani to nedávalo zmysel!

Tisíc ráz opakované pohyby? Veď ten šál tomu dievčaťu ani nepatrí! Našiel som ho pri ceste a podal dievčaťu automaticky, bez rozmýšľania. Anjel nad priepasťou nemohol tušiť, že bude mať zrazu v ruke ten kus červenej látky.

Pozrel som na Denise a Ataraxa. On si zapálil cigaretu a ona potiahla Arnolda za vôdzku, aby sa jej psík náhodou nenadýchal dymu.

Uvažuj a vylúč všetko, čo nie je možné, vravel som si znova. Aké môže byť vysvetlenie? Aj keby som pripustil, že si dievča stihlo v akomsi poslednom reflexe obrátiť šál okolo krku namiesto toho, aby padalo ako kameň a mávalo rukami ako vyplašená čajka, natískala sa ďalšia nevysvetliteľná otázka.

Prečo by spravila také nezmyselné gesto?

Náhle sa znova zjavilo slnko, jeho lúče zaliali útes a rozžiarili bridlicu a zápenec do zlata a strieborna.

V nasledujúcej minúte sa zjavili žandári. Dodávku Boxer zaparkovali pred kasínom. Boli dvaja a mierili rovno k nám. Ten mladší sa veľmi neponáhľal. Asi štyridsiatnik s guľatou tvárou, ktorý zakaždým, keď sa mu čižmy pošmykli na chaluách, zahromžil. Typ poliša, ktorý sa zle vyspal a nestihol si dať ani kávu, lebo musel už zavčas rána vyraziť k prípadu.

Druhý žandár pochodoval po obliakoch, akoby to bol obyčajný štrk. Skúsenosť... Vyzeral ako policajt, ktorý má odjakživa pred dôchodkom, akoby vyskočil z filmu Olivera Marchala. Pod rozopnutou bundou široká hrud' a tučné brucho. Polodlhé šedivé vlasy začesané dozadu odhaľovali široké čelo zbrázdnené vráskami. Typ starnúci Marlon Brando.

Keď podišiel bližšie, môj dojem sa potvrdil.

Marlon Brando.

Keď zastal nad mŕtvolou, druhý žandár bol ešte na desať metrov.

„Kapitán Piroz,“ predniesol rutinne. „Už dávno sme v tých-

to končinách nemali samovraždu! Odkedy tu postavili most, je v móde vrhať sa skôr do zálivu.“

Prešiel si rukou po čele, akoby si chcel vyhladiť vrásky, a pokračoval:

„Poznáte ju?“

Všetci traja sme pokrútili hlavou, že nie.

„Čo presne ste videli?“

Atarax začal ako prvý. Videl, ako dievča padá do prázdna a o stodvadsať metrov nižšie dopadlo na kamene na pláži. Denne to potvrdila, ja som len prikývol.

„Vy ste boli teda tu dole? Nikto nevidel, čo sa stalo tam hore?“

Piroz na mňa uprel oči, akoby vytušil moje rozpoloženie. Asi som sa ponáhlal s odpoveďou.

„Áno, ja. Ako každé ráno som bežal po cestičke na pobreží. Stála na kraji útesu neďaleko bunkra. Zavolať som na ňu. Pokúsil som jej zabrániť...“

Piroz pozrel na moju protézu, akoby zvažoval, ako ide dokopy môj hendikep s behaním. Zajachtal som.

„Ja... ja každý deň trénujem. Som vrcholový športovec. Paralympionik. Vidíte.“

Kapitán nedal na seba nič znať. Len zmraštil čelo à la Brando a zohol sa nad ležiace telo. Moju športovú bundu položil bokom na kamienky.

Zázrak sa nekonal, ten prekliaty šál bol stále obkrútený okolo krku dievčaťa.

Ja som hľadel iba na ten kúsok červenej látky, ale Piroz mu nevenoval nijakú pozornosť. Skúmal zdrapy červených šiat, potom uprel zrak na útes, akoby na holej skale pátral po nejakom kroví. Napokon sa obrátil k nám.

„Šaty si nemohla dotrhať pri páde.“

Prisvedčil som, skôr ako stihol pokračovať.

„Keď som tam hore dievča stretol, malo už šaty rozdziapané. Aj rozmazaný mejkap. Vyzeralo vydesene.“

Denise a Atarax sa na mňa čudne dívali, akoby mi vyčítali, že som im tieto detaily nepovedal. Piroz si znova prešiel rukou po čele, bezpochyby chcel popohnať myšlienky v hlave. Druhý poliš sa stále tváril nezúčastnene. Díval sa na vlny, na novo natreté plážové kabínky, veterné čerpadlá nad Fécampom a celá záležitosť ho zaujímala asi tak ako Arnolda.

Zdalo sa, že Piroz je na to zvyknutý. Možno sa cestou v aute pohádali. Kľakol si na skaly, aby telo preskúmal.

„Samovražda?“ precedil cez zuby. „Na skok do prázdna musí byť vážny dôvod.“

Keď som si na to neskôr spomínal, vravel som si, že bola práve vhodná chvíľa povedať žandárom, že ten šál bol vlastne môj, vysvetliť im, čo sa presne tam hore stalo, že mi ten prekliaty kúsok látky vytrhla z rúk, akokoľvek by sa to zdalo neuveriteľné...

Ja som však nič nepovedal. Len som čakal, že z neba spadne nejaké rozumné vysvetlenie. Alebo sa všetko urovná, zabudne, prejde. Nemohol som tušiť, čo Piroz objaví, keď nadvihne šaty dievčata.

„Doriti,“ zapískal žandár.

Podišiel som bližšie, Denise a Atarax tiež.

Dievča nemalo pod šatami nič.

Ani nohavičky červenej farby.

Po stehnách sa jej tiahli belasé pruhy. A tiež štyri rovnobežné škrabance na slabine vpravo od oholeného pohlavia.

Denise privrela oči a pritla si Arnolda k prsiam. Ataraxova tvár mala zrazu farbu tabletiiek, ktoré ráno asi užil. Zbledol. Moja protéza sa hlbšie zaborila medzi kamene a ja som ledva udržal rovnováhu.

Piroz pustil látku z rúka a tá dopadla na telo, ako keď sa stiahne opona.

„Doriti. Tú malú znásilnili... Najviac pred niekoľkými hodinami.“ Zovrel pery. „To už je poriadny dôvod skočiť z útesu.“

Vstal, ešte raz sa pozrel na vápencový múr nad krajinou, až napokon uprel pohľad na šál okolo krku.

Opatrne, končekmi prstov ho rozviazal.

Zatmelo sa mi pred očami. Piroz spomenul znásilnenie. Na tomto kúsku látky boli moje stopy. Decilitre potu prilepené na vláknoch. Cisterna DNA.

Neskoro. Čo povedať? Kto by mi uveril?

Piroz opatrne vsunul prst pod šál ako lekár, ktorý vyšetruje zachrípnutého pacienta. Vrásky na čele sa mu prehĺbili. „Malá nebola iba znásilnená... bola zaškrtená.“

Zmeravel som ako zasiahnutý elektrickým šokom. Vyhýkol som bez rozmýšľania.

„Ja... ja som sa tam hore s ňou rozprával. Bola... bola živá. Skočila dobrovoľne. Ona...“

Piroz ma prerušil.

„Možno teda pokus o zaškrtenie. Váš príchod po cestičke bezpochyby násilníka prinútil ujsť, skôr ako ju zaškrtil. Zachránili ste dievčaťu život... Vlastne, mohli by ste...“

Mohli by ste?

Vyjadrenie sa mi zdalo zvláštne. Aj polišova verzia. Možno by sa násilník bol mohol schovať v bunkri, keď ma počul prichádzať, ale čo to ostatné? Prečo dievča nič nepovedalo? Prečo som nezbadal nijaké stopy po škrtení, keď som jej podal ruku? Lebo som sa nedíval? Sústredil som sa na jej tvár? Na roztrhané šaty?

„Čo robíte?“

Otázku položila Denise. Piroz na štyroch ovoniaval pokožku mŕtvoľy. Aj Arnold sa na naňho začudovane díval. Poľiš zdvihol hlavu, na perách sa mu mihol spokojný úsmev ako slediaci pes, čo zaňuchal stopu.

„Jej pokožka má slanú vôňu.“

Mal som pocit, že sa zúčastňujem surrealistickej scény, v ktorej herci každú repliku improvizujú. Druhý poľiš sa stále držal bokom, počúval investigatívne hlášky svojho partáka

a nereagoval. Možno mali takú taktiku. Každý hral svoju úlohu. Prvý mal na starosti šou a druhý kradmo pozoroval naše reakcie.

„Slanú vôňu?“ zopakoval ohromený Atarax.

„Hej... Aspoň v tomto bode je vysvetlenie jednoduché. (Piroz urobil dlhú odmlku.) Dievča sa kúpalo v mori.“

Všetci sme sa naraz obrátili k La Manche.

Kúpeľ? 19. februára? Uprostred noci? Vo vode, ktorá nemá ani desať stupňov?

„A nahá,“ spresnil Piroz. „Šaty má suché.“

Denise podišla ku mne. Opúšťali ju sily. Bezmyšlienkovite som jej ponúkol svoje rameno.

„Kúpala sa nahá,“ pokračoval poliš. „Napokon, to možno celú záležitosť zjednodušuje, ak aj nekomplikuje. Bolo to veľmi pekné dievča, možno práve to násilníka zlákalo.“

Prečesal si prstami vlasy.

„Je načas miesto zločinu uzavrieť. Zavolať súdneho lekára a celý ten cirkus. Prepáčte, ale musím vás požiadať o vaše osobné údaje, adresu, telefón a ostatné. Príďte vypovedať na stanicu vo Fécampe, ak je to možné hneď popoludní, dovtedy budeme možno vedieť viac aj o identite dievčaťa.“

Denise sa ma držala ako kliešť. Ja som sa už riadne drkotal od zimy. Piroz si to všimol, zohol sa a potom mi podal svoju športovú bundu.

„Tu máte, predpokladám, že je vaša. Oblečte sa, aby ste neprechladli, ešte vás budem potrebovať.“

5

Kto by mi uveril?

Rovno pred sebou som uvidel hrot bielych útesov Etretatu. Ponášal sa na kúsok puzzle, ktorý sa oddelil od úbočia ako súčasť mechanizmu zapadajúceho do obrovských dverí na otvorenie nejakej tajnej dutiny.

Keď som odišiel od žandárov na pláži, bežal som asi hodinu, menej ako po iné dni. Sotva desať kilometrov: Yport – Etretat cez suché údolie Vaucotte a prielom Etigues.

Dosť, aby som si prevetral hlavu. Rozmýšľal. Pochopil.

Neboli ani tri stupne nad nulou, ale ja som sa kúpал v pote. Na tráve lúk s vápnitou pôdou sa pomaly strácal srieň a v tenkých pramienkoch studenej vody stekal do maličkých kaskád, ktoré sekundu po sekunde hĺbili v hornine brázdy okrovej farby. Predstava, že táto krajina je nemenná, bola len ilúziou. Útes bol vystavený náporu zo všetkých strán, voda, ľad, dážď, more; odolával, ustupoval, zomieral pred očami miliónov turistov, ktorí si vôbec nevšimli ani najmenšiu zmenu.

Dokonalý zločin.

Teraz som sa už chvel.

Za tú hodinu, čo som opustil pláž v Yporte, aby si žandári